

Simbiosi de dona i terra

Text de Roser Iborra arran de l'estrena a Girona de 'La memòria del gel', d'Ada Vilaró | «Fa de mal explicar. S'ha de veure. I encara, quan l'has vista, et quedes amb moltes preguntes aturades a la gola, com un caramel que fa de mal empassar»



Ada Vilaró, en un moment de la representació de 'La memòria del gel' | Eva Freixa

Simbiosi. És una paraula que em ve al cap quan intento explicar-me què he estat veient, patint i gaudint, a la sala de teatre La Planeta, a Girona, aquest 24 de gener de 2025, durant un migdia blau.

A pocs metres dels nostres peus, i a la mateixa alçada, *La memòria del gel*, d'Ada Vilaró, fa de mal explicar. S'ha de veure. I encara, quan l'has vista, et quedes amb moltes preguntes aturades a la gola, com un caramel que fa de mal empassar.

Simbiosi de dona i terra. De dolor i plaer. De cor petit i de batec gran. De mort que ve de puntetes i de vida que respira sense aturar-se mai.

No podem saber quina conversa van tenir, l'Ada i la terra, quan totes les arrels del seu cos i del seu dolor es van barrejar per sempre amb el batec sense edat d'un planeta que gira i gira enmig de les estrelles.

Gira i gira, el dia i la nit. Som això.

Enmig de les estrelles més llunyanes, els records més petits, i les olors de la cuina del Lluçanès: de la ceba trinxada ben petita, que es daura però no es socarrima mai. Amb les mans i la veu

d'una àvia que, de tan precisa, pot ser d'arreu.

I el gel, que guarda la memòria. Les memòries de l'aigua, de la vida, de les flors que, cada any, floreixen sense saber qui les voldrà gaudir. Memòries d'un poltre acabat de néixer, amb les potes incertes.

Entremig, una metamorfosi que et deixa sense alè i que no es pot dir.

Potser només una petita certesa: gira i gira, el nostre destí. La nostra petita planeta, indestruable del batec universal.